

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság
Bf.I.100/2025/28.

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Győrött, a 2025. október 28. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

ítéletet:

A pénzmosás büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 ellen indult büntető ügyben a Veszprémi Törvényszék 2025. július 2. napján kihirdetett 18.B.37/2025/4. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamát 6 (hat) évre, az ügyvédi foglalkozástól eltiltás tartamát 6 (hat) évre, a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát 6 (hat) évre enyhíti, mellőzi a pénzbüntetés vonatkozásában a részletfizetés engedélyezésére vonatkozó rendelkezést.

Mellőzi a bűnügyi költség egyetemleges megfizetésére vonatkozó rendelkezéseket.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a bűnügyi felügyelet beszámítása során a beszámítás után fennmaradó tartamot egynapi szabadságvesztésként kell beszámítani.

A kiszabott szabadságvesztésbe az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt beszámítani rendeli.

Indokolás

[1] A Veszprémi Törvényszéken pénzmosás büntette és más bűncselekmények miatt nyolc terhelttel szemben indult büntető eljárás. A törvényszék a 2025. július 2. napján kihirdetett 18.B.37/2025/4. számú ítéletében Terhelt1 II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki pénzmosás büntetében (Btk. 399. § (2) bekezdés, (4) bekezdés a) pont, (7) bekezdés b) pont ba) bb) alpont), és pénzmosás büntetében (Btk. 399. § (2) (7) bekezdés b) pont ba) bb) alpont). Ezért őt halmazati büntetésül 12 év szabadságvesztésre, 200 napi tétel pénzbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte, valamint az ügyvédi foglalkozástól végleges hatállyal eltiltotta. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg. A törvényszék a pénzbüntetés egynapi tételének összegét 3.000,- forintban állapította meg. Az így kiszabott 600.000 forint pénzbüntetés megfizetésére 10 havi részletfizetést engedélyezett azzal, hogy bármely részlet megfizetésének elmulasztása esetén a pénzbüntetést vagy annak meg nem fizetett részét szabadságvesztésre kell átváltoztatni. Rendelkezett arról, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Az elsőfokú bíróság a II. r. vádlott által előzetes fogvatartásban, illetve bűnügyi felügyeletben töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamába beszámítani rendelte azzal, hogy a beszámításnál egynapi szabadságvesztésnek négy nap bűnügyi felügyeletben töltött idő felel meg. A törvényszék a vádlottal szemben 66.353.500 forint

erejéig vagyonekobjást rendelt el. Rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

[2] A törvényszék ítéletével szemben a II. r. vádlott és védője jelentettek be fellebbezést a kiszabott büntetés enyhítése végett.

[3] A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.231/2024/3-I. számú átiratában a fellebbezéseket alaptalannak tartotta. Rámutatott, hogy a felülbírálat terjedelme a Be. 590. § (3) bekezdése alapján korlátozott.

[4] Kifejtette, hogy a törvényszék a büntetőeljárás szabályok maradéktalan betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást. A tényállás a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja alapján rögzült. A bizonyítékok értékelésére a Be. 562. § (2) bekezdése alapján nem volt szükség. Egyetértett az elkövetéskori Btk. alkalmazásával is. Álláspontja szerint a tényállásból a törvényszék helyes következtetést vont a II. r. vádlott bűnösségére, a terhére rótt bűncselekmények jogi minősítése is törvényesnek azzal, hogy az indokolás [58] és [71] bekezdései annyiban pontosítandó, hogy a II. tényállási ponthoz kapcsolódó elkövetési érték: 69.056.090 Ft, mely különösen nagy értéknek minősül a Btk. 459. § (6) bekezdés d) pontja alapján. Érvelése szerint a törvényszék helyesen ismerte fel a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket, a II. r. vádlottal szemben kiszabott büntetések és mellékbüntetés tetтарыыosak, enyhítésük nem indokolt, továbbá az ítélet egyéb rendelkezései is törvényesek.

[5] Mindezek alapján indítványozta, hogy az ítéltábla a fellebbezéseket a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen bírálja el, és a törvényszék ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

[6] A II. r. vádlott védője a fellebbezésének az indokolásában az enyhítő körülményeket hangsúlyozta. Kiemelte, hogy a vádlottnak egy kiskorú gyermeke van, akinek neveléséről, tartásáról gondoskodik, hosszabb ideje áll büntetőeljárás hatálya alatt, továbbá a büntetőeljárás során mindvégig együttműködő magatartást tanúsított, vallomásaival segítette a tényállás feltárását, és olyan bizonyítékokra mutatott rá, melyek a tényállás felderítéséhez segítséget nyújtottak. Hozzáfűzte, sem az elsőfokú ítélet indokolása, sem a bűnügyi iratok nem tartalmazznak olyan adatot, amiből következtetés lenne vonható arra, hogy legalábbis részben Terhelt1 felróható magatartása miatt húzódoott el az eljárás.

[7] Álláspontja szerint a II. r. vádlottal szemben kiszabott büntetés feltűnően súlyos, amit az elsőfokú ítéletben rögzített körülmények nem indokolnak, és különösen a vádlott-társakkal szemben kiszabott büntetésekkel összehasonlítva kirívóan eltűlzott. Emiatt sérűl az arányosság követelménye, amely egy komplex fogalom, elsősorban tett-arányosságot, másrészt az elkövető személyiségéhez, a cselekmény társadalomra veszélyességéhez, valamint több elkövető esetén az egymáshoz képest viszonyított belső arányosságot is jelenti. Ennek kapcsán külön hivatkozott a védenca társaival szemben kiszabott büntetésekre, elemezte a vonatkozásukban fennálló büntetėskiszabási körűlményeket, és arra jutott, hogy azok jóval enyhėbbek, így véleménye szerint súlyosan sérűlt a belső arányosság követelménye.

[8] Mindezekre tekintettel indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 604. (1) bekezdése b) pontja alapján változtassa meg akként, hogy a II. r. vádlottal szemben a kiszabott büntetés tartamát enyhíti.

[9] Az ítéltábla nyilvános ülésén az ügyész az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta, míg a II. r. vádlott védője a vádlottal szemben kiszabott joghátrány enyhítése mellett érvelt, elsősorban a védenca és az ügyben más terheltekkel szemben kiszabott büntetések belső aránytalanságát sérelmezve.

[10] A II. r. vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott a védőjéhez, és megbánását fejezte ki a cselekmények elkövetése miatt.

[11] Az ítéltábla a Veszprémi Törvényszék ítéletét a Be. 599. § szerint megtartott nyilvános ülésen a Be. 590. § (3) bekezdésében meghatározott keretek között bírálta felül.

[12] A Be. 590. § (1) és (2) bekezdése szerint ugyanis a másodfokú bíróság, amennyiben a törvény kivételt nem tesz, a fellebbezéssel érintett ítéletet teljeskörűen, az azt megelőző eljárással együtt bírálja felül. A felülbírálat során vizsgálja az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását, tekintet nélkül arra, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

[13] Abban az esetben azonban, ha a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontjára figyelemmel a fellebbezés kizárólag a kiszabott büntetés vagy az alkalmazott intézkedés neme és mértéke vagy tartama ellen irányul, a másodfokú bíróság a Be. 590. § (3) bekezdése alapján az ítéletnek csak a fellebbezéssel sérelmezett ezen rendelkezését, illetve részét bírálja felül, és a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel nem vizsgálja az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát, továbbá a határozatát is az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja.

[14] Miután a törvényszék ítéletével szemben a fentiek szerint a II. r. vádlott és védője kizárólag a kiszabott büntetések enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést, az ítéltábla felülbírálati jogköre a Be. 590. § (3) bekezdésében meghatározottak alapján csak e sérelmes elsőbírői rendelkezésekre korlátozódott, azzal, hogy a Be. 590. § (5) bekezdésében meghatározottak alapján az elsőfokú bíróság eljárását, valamint a törvényszék bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezését is vizsgálnia kellett.

[15] Ennek során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a büntetőeljárási törvény rendelkezéseinek megfelelően folytatta le a büntetőeljárást, és nem vétett olyan, a Be. 607. § (1), 608. § (1) és 609. § (1) bekezdésében felsorolt eljárásjogi szabálysértést, mulasztást, amely az érdemi felülbírálat akadályát jelentette volna.

[16] Korlátozott felülbírálat esetén a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel a másodfokú bíróság nem vizsgálja az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát, továbbá a határozatát is az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja.

[17] Az ítéltábla megítélése szerint a törvényszék által megállapított és a fentiek szerint a másodfokú eljárásban is irányadó tényállás mellett okszerűen került sor a vádlott bűnösségének megállapítására, továbbá a terhére megállapított bűncselekmények minősítése is megfelel az anyagi jog szabályainak, az adott tényállás mellett a vádlott felmentésére, vagy vele szemben az eljárás megszüntetésére nincs törvényes lehetőség.

[18] A fellebbezési főügyészség átiratának megfelelően szükséges azonban pontosítani a jogi indokolást az ítélet [58] és [71] bekezdéseiben azzal, hogy a II. tényállási pontban írt bűncselekmény elkövetési értéke 69.056.090 Ft, amely a Btk. 459. § (6) bekezdés d) pontja szerint különösen nagy értéknek minősül.

[19] A büntetés kiszabása során az enyhítő és súlyosító körülményeket az elsőfokú bíróság nagyrészt helyesen vette számba, azonban azokat nem a súlyuknak megfelelően értékelte. Mellőzi az enyhítő körülmények közül azt, hogy a cselekmény elkövetése jelentős egzisztenciális hátrányt okozott a vádlott számára, tekintve, hogy az általa szándékosan megvalósított jogsértő magatartások jogkövetkezményei nem jelentkezhetnek enyhítő körülményként. Ugyanakkor enyhítő körülmény, hogy a kényszerintézkedés elrendeléséig kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodott.

[20] A joghátrány meghatározása során a büntetés generális és speciális célja mellett figyelemmel kell lenni a büntetéskiszabás egyéb szempontjaira, így a bűncselekmény konkrét tárgyi súlyára, a fokozatosság elvére, a belső arányosság és a tetterányos büntetéskiszabás

követelményére is. Mindezeket a körülményeket mérlegelve kellett a másodfokú bíróságnak állást foglalnia abban a kérdésben, hogy az elsőfokú bíróság törvénysértően enyhe, vagy törvénysértően súlyos büntetést szabott ki.

[21] Kétségtelen, hogy a II. r. vádlott által elkövetett bűncselekmény büntetési tételkeretben megnyilvánuló absztrakt tárgyi súlya jelentős, ugyanakkor a cselekménnyel összefüggésbe hozható elkövetési érték a különösen nagy érték alsó határához áll közelebb. Figyelemmel kell lenni arra is, hogy bár időszerű volt a bírósági eljárás, a II r. terhelt hosszú ideig állt a legsúlyosabb kényszerintézkedés, a letartóztatás hatálya alatt. Mindezeket értékelve az ítéltábla úgy ítélte meg, hogy a törvényszék által a II. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés mértéke eltúlzott, annak tartama nem igazodik a büntetés kiszabási gyakorlathoz és a cselekmény konkrét tárgyi súlyához, az enyhítő és súlyosító körülményekhez, valamint a belső arányosság követelményeinek sem felel meg. Emiatt a szabadságvesztés - és hozzá kapcsolódóan a közügyektől eltiltás mellékbüntetés - enyhítése szükséges, megfelelően igazítva azt a belső arányosság követelményét is szem előtt tartva a II. r. vádlott terhére rótt cselekmények konkrét tárgyi súlyához és a bűnössége fokához.

[22] Az elsőfokú bíróság a II. r. vádlottat végleges hatállyal eltiltotta az ügyvédi foglalkozás gyakorlásától. Végleges hatállyal az tiltható el, aki a foglalkozás gyakorlására alkalmatlan vagy arra méltatlan. Alkalmatlanságot általában egészségügyi okból lehet megállapítani, míg a méltatlanság a foglalkozás gyakorlására való erkölcsi alkalmatlanságot jelenti. A vádlott által elkövetett cselekményt azonban az ítéltábla nem találta olyan mélyen erkölcsileg elítélendőnek, amely a végleges eltiltást indokolta volna, ezért annak tartamát 6 évre mérsékelte.

[23] A törvényszék a vádlottal szemben 600.000 forint pénzbüntetést szabott ki a Btk. 50. § (2) bekezdése alapján, amelynek megfizetésére 10 havi részletfizetést engedélyezett. A pénzbüntetés alkalmazásának törvényi feltételei fennállnak, a II. r. vádlott haszonszerzésre törekedve követte el a terhére megállapított bűncselekményeket, valamint a tőle lefoglalt, illetve zár alá vett vagyontárgyak alapján megfelelő vagyonnal is rendelkezik. Ugyanakkor a vádlott a közeljövőben még a szabadságvesztés büntetését fogja tölteni, jövedelemre nem tesz szert, így a részletfizetés engedélyezésének az adott körülmények közt nincs értelme, ezért a részletfizetés engedélyezésére vonatkozó rendelkezést az ítéltábla mellőzte.

[24] Az ítéltábla a Be. 590. § bekezdése alapján hivatalból vizsgálta az egyszerűsített felülvizsgálati eljárás tárgyát képező kérdésekben hozott rendelkezések törvényességét is. Ennek során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság külön és terhelt társaival egyetemlegesen is kötelezte a vádlottat a bűnügyi költség megfizetésére. A terhelt-társak azonban – elkülönítések folytán – nem voltak résztvevői a Terhelt1 elleni, jelen felülbírálattal érintett büntetőeljárásnak, így egyetemleges kötelezésnek ilyen esetben nincs helye. Az egyetemlegesen viselendő bűnügyi költségről majd egyszerűsített felülvizsgálati eljárásban, valamennyi vádlott-társ elleni ügy befejezését követően lehet rendelkezni, amennyiben annak törvényi feltételei fennállnak.

[25] Észlelte az ítéltábla, hogy a törvényszék a Btk. 92. §-ának megfelelően a szabadságvesztésbe beszámítani rendelte a II. r. vádlott által előzetes fogvatartásban, valamint bűnügyi felügyeletben töltött időt. Rendelkezése azonban nem tartalmazza a bűnügyi felügyelet beszámítása után fennmaradó tartam beszámításának módját, ezért a Btk. 92. § (3) bekezdés a) pontjára figyelemmel azt az ítéltábla megfelelően pótolta.

[26] Az elsőfokú bíróság ítéletének további rendelkezései is törvényesek voltak.

[27] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla a Veszprémi Törvényszék 2025. július 2. napján kihirdetett 18.B.37/2025/4. számú ítéletét a rendelkező részben írtak szerint a Be. 606.

§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit, miután azok törvényesek voltak, a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[28] A másodfokú bíróság a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett arról, hogy a kiszabott szabadságvesztésbe a II. r. vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől az eljárás jogerős befejezéséig letartóztatásban töltött időt be kell számítani.

Győr, 2025. október 28.

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára s.k. Dr. Élő András s.k.
a tanács elnöke előadó bíró

Dr. Vajda Edit s.k.
bíró

Záradék:

A Győri Ítéltábla ítélete és ezáltal a Veszprémi Törvényszék 2025. július 2. napján kihirdetett 18.B.37/2025/4. számú ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2025. október 28.

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára s.k.
a tanács elnöke